বালক্রিশন

বনাম

সত্যপ্রকাশ এবং অন্যমানে

22 জানুআরী, 2001

[এস্.এস্.এম্. কাদ্রি এবং রুমা পাল্, ন্যায়মূর্ত্তিদ্বয়]

জমি আইন:

মধ্যপ্রদেশ জমি রাজস্ব সংহিতা, 1959:

ধারা 250 - প্রতিকূল দখল –সংলগ্নিত আদেশ অধীনরে থিবা মকদ্দমাভুক্ত জমিকু বাদী এহার মালিকঙ্কঠারু কিণিথিলে -মকদ্দমাভুক্ত জমির নিলাম সময়রে আর্ এহাকু কিণিথিলে - জমির দখল পুনরুদ্ধার পাইঁ R দ্বারা আবেদন দায়র -তহসিলদারঙ্ক দ্বারা মকদ্দমাভুক্ত জমির দখলরে R কু রখিবা পাইঁ নির্দ্দেশ সত্ত্বে বাদীঙ্ক দখলরে রহিথিলা -পরবর্ত্তী সময়রে আর্ প্রতিবাদী মানঙ্কু মকদ্দমাভুক্ত জমি বিক্রি করিথিলে –সত্ত্ব ঘোষণা পাইঁ বাদীঙ্ক দ্বারা মকদ্দমা দায়র -বিচারণ ন্যায়ালয় কহিছন্তি যে বাদী মকদ্দমাভুক্ত জমির নিরন্তর দখলরে থিলে এবং প্রতিকূল দখল দ্বারা তাঙ্ক অধিকারকু পূর্ণ্ণ করিথিলে -প্রথম অপিলিয় ন্যায়ালয় এহি বিচারাদেশকু নিশ্চিত করিথিলে -তেবে, উচ্চ ন্যায়ালয় দ্বিতীয় আবেদনকু মঞ্জুর করিথিলে -সঠিকতা - নির্ণ্ণিত:প্রতিকূল দখল দ্বারা অধিকার দাবি করুথিবা জণে ব্যক্তি নিশ্চিত ভাবরে দর্শাইবাকু পড়িব যে তাঙ্ক দখলর নিরন্তরতা, সমস্তঙ্ক জ্ঞাত এবং ব্যাপকতারে যথেষ্ট -তহসিলদারঙ্ক আদেশ সত্ত্বে বাদী দখলরে রহিথিলে এবং তেণু তাঙ্ক দখলরে বাধা সৃষ্টি হোইনথিলা কিম্বা নষ্ট হোইনথিলা -তহসিলদারঙ্ক দখল হস্তান্তর আদেশ যোগুঁ দখল বন্দ হুএ নাহিঁ -তেণু, উচ্চ ন্যায়ালয় প্রথম অপিলিয় ন্যায়ালয়ঙ্ক রায়কু বাতিল করি ত্রুটি কলে -পরিসীমা অধিনিয়ম, অনুচ্ছেদ 65 ।

আবেদনকারী মকদ্দমাভুক্ত জমিকু কিণিথিলে, যাহা তহসিলদারঙ্ক নির্দ্দেশরে সংলগ্নিত করাযাইথিলা । সংলগ্নিত হেবা পরে হোইথিবা নিলামীরে, মকদ্দমাভুক্ত জমি R ঙ্ক দ্বারা কিণাযাইথিলা, তা'পরে, মকদ্দমাভুক্ত জমির দখলকু পুনরুদ্ধার করিবাকু দাবি করি আবেদনকারীঙ্ক বিরোধরে এম্.পি. জমি রাজস্ব সংহিতা, 1959 র ধারা 250 অনুযায়ী R এক আবেদন দায়র করিথিলে । Rকু মকদ্দমাভুক্ত জমির দখলরে রখিবা পাইঁ তহসিলদারঙ্ক

ଆଦେଶ ସତ୍ତ୍ୱେ, ଆବେଦନକାରୀ ଦଖଲରେ ରହିଥିଲେ । ପରବର୍ତ୍ତୀ ସମୟରେ, R ଉତ୍ତରଦାତାମାନଙ୍କୁ ମକଦ୍ଦମାଭୁକ୍ତ ଜମି ବିକ୍ରି କରିଥିଲେ ।

ଆବେଦନକାରୀ ସତ୍ତ୍ୱ ଘୋଷଣା ଏବଂ ସ୍ଥାୟୀ ନିଷିଦ୍ଧାଦେଶ ପାଇଁ ଏକ ମକଦ୍ଦମା ଦାୟର କରିଥିଲେ । ବିଚାରଣ ନ୍ୟାୟାଳୟ କହିଥିଲେ ଯେ ଆବେଦନକାରୀ ମକଦ୍ଦମାଭୁକ୍ତ ଜମିର ନିରନ୍ତର ଦଖଲରେ ଥିଲେ ଏବଂ ପ୍ରତିକୂଳ ଦଖଲ ଦ୍ୱାରା ତାଙ୍କ ଅଧିକାରକୁ ପୂର୍ଣ୍ଣ କରିଥିଲେ । ପ୍ରଥମ ଅପିଲିୟ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଏହି ନିର୍ଣ୍ଣୟକୁ ନିଶ୍ଚିତ କରିଥିଲେ । ତେବେ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଏହି ରାୟକୁ ବାତିଲ କରିଦେଇଥିଲେ । ସେଥିପାଇଁ ଏହି ଆବେଦନ ।

ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କ ତରଫରୁ ଏହା ଯୁକ୍ତି କରାଯାଇଥିଲା ଯେ ଉତ୍ତରଦାତାମାନଙ୍କୁ ମକଦ୍ଦମାଭୁକ୍ତ ଜମିର ଦଖଲ ହସ୍ତାନ୍ତର କରିବାକୁ ତହସିଲଦାରଙ୍କ ଆଦେଶ ଥିଲା ଏବଂ ତେଣୁ ଆବେଦନକାରୀ ନିରବଚ୍ଛିନ୍ନ ଦଖଲରେ ଥିବାର ଦାବି କରିପାରିବେ ନାହିଁ ।

ଆବେଦନକୁ ଅନୁମତି ଦେଇ ନ୍ୟାୟାଳୟ

ନିର୍ଣ୍ଣୟ କଲେ: **1.** ପ୍ରତିକୂଳ ଦଖଲ ଦ୍ୱାରା ମାଲିକାନା ଦାବି କରୁଥିବା ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କୁ ତିନୋଟି **"nec"** ପ୍ରମାଣ କରିବାକୁ ପଡିବ-ବଳ ପ୍ରୟୋଗ ଦ୍ୱାରା ନୁହେଁ କିମ୍ବା ଗୁପ୍ତ ଭାବରେ ନୁହେଁ ଅଥବା ଅନୁମତି ଦ୍ୱାରା ନୁହେଁ । ଅନ୍ୟ ଶବ୍ଦରେ କହିଲେ, ତାଙ୍କୁ ଦେଖାଇବାକୁ ହେବ ଯେ ତାଙ୍କର ଅଧିକାର ନିରନ୍ତର, ସମସ୍ତଙ୍କ ଜ୍ଞାତରେ ଏବଂ ବ୍ୟାପକତାରେ ଯଥେଷ୍ଟ ।

ଏସ୍.ଏମ୍. କରିମ ବନାମ ଏମ୍.ଏସ୍.ଟି. ବିବି ସାକିନା, ଏ.ଆଇ.ଆର୍. **(1964)** ଏସ୍.ସି. **1254,** ଉପରେ ନିର୍ଭରଶୀଳତା ରଖାଯାଇଥିଲା ।

2.1. ବାସ୍ତବତା ଏହା ଥିଲା ଯେ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ବିରୁଦ୍ଧରେ ତହସିଲଦାରଙ୍କ ଆଦେଶ ସତ୍ତ୍ୱେ, ଯାହା ଉପରେ କୌଣସି କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନ ଗ୍ରହଣ କରାଯାଇ ନଥିଲା କିମ୍ବା କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ କରାଯାଇ ନଥିଲା, ଆବେଦନକାରୀ ମକଦ୍ଦମାଭୁକ୍ତ ଜମିର ଦଖଲରେ ରହିଥିଲେ ଏବଂ ସେଥିପାଇଁ ମକଦ୍ଦମାଭୁକ୍ତ ଜମି ଉପରେ ତାଙ୍କର ଦଖଲର ନିରନ୍ତରତା ବାଧାପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇନଥିଲା କିମ୍ବା ନଷ୍ଟ ହୋଇନଥିଲା । କେବଳ ପ୍ରତିକୂଳ ଦଖଲରେ ଥିବା ଦାବି କରୁଥିବା ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ ବିରୋଧରେ ବେଦଖଲ ଆଦେଶ ପାରିତ କରିବା ଦ୍ୱାରା ତାଙ୍କର ବେଦଖଲ ହୁଏନାହିଁ କିମ୍ବା ତାଙ୍କ ଦଖଲ ବନ୍ଦ ହୁଏ ନାହିଁ, ଯାହା କେବଳ ଦଖଲର ନିରନ୍ତରତା ଭାଙ୍ଗିଥାଏ ।

2.2. ଏମ୍.ପି. ଭୂମି ରାଜସ୍ୱ ସଂହିତା, **1959**ର ଧାରା **250 (2)** ସହିତ ଏହାର ଧାରା **38** ଅନୁଯାୟୀ ତହସିଲଦାର ମକଦ୍ଦମାଭୁକ୍ତ ଜମିର ଦଖଲ ପୁନରୁଦ୍ଧାର କରିବାକୁ ବାଧ୍ୟ ଥିଲେ, ଏହା କୌଣସି

ପାର୍ଥକ୍ୟ ସୃଷ୍ଟି କରିବ ନାହିଁ ଏବଂ ଏହି ଯୁକ୍ତିକୁ ଗ୍ରହଣ କରିବା କଷ୍ଟକର ଯେ ତହସିଲଦାର ଦଖଲ ହସ୍ତାନ୍ତର କରିବାରେ ବିଫଳ ହେବା ଦ୍ୱାରା ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ମକଦ୍ଦମାଭୁକ୍ତ ଜମିର ଦଖଲ ବନ୍ଦ ହୋଇଯିବ ଯାହା ଦ୍ୱାରା ଏପରି ଦଖଲକୁ ବୈଧାନିକ ଅବଧି ପରେ ପ୍ରତିକୂଳ ଦଖଲରେ ପରିଣତ ହେବାରୁ ରୋକାଯାଇପାରିବ ।

ସିଙ୍ଗାରାଭେଲୁ ମୁଦାଲିୟାର୍ ବନାମ ଚୋକ୍କା ମୁଦାଲିୟାର୍, **ଏ.ଆଇ.ଆର୍. (1923) Mad 28 (2) ଏବଂ** *ଶେଖ୍ ମକବୁଲ ଅଲ୍ଲୀ ବନାମ ଶେଖ୍ ୱାଜେଦ୍ ହୁସେନ୍,* **ଏ.ଆଇ.ଆର୍. (1923) Mad 88 (2), ଅନୁମୋଦିତ ।**

ଦେୱାନୀ ଆବେଦନ ଅଧିକାରିତା : ଦେୱାନୀ ଆବେଦନ ସଂଖ୍ୟା 4031/1995 ।

ସି.ଏସ୍.ଏ. ସଂଖ୍ୟା 161/1991ରେ ମଧ୍ୟପ୍ରଦେଶ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟର 1.9.94 ତାରିଖର ରାୟ ଏବଂ ଆଦେଶରୁ ।

ଆବେଦନକାରୀ ପାଇଁ ନୀରଜ ଶର୍ମା ।

ଉତ୍ତରଦାତାମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଏମ୍.ପି. ବର୍ମା, କେ. ପାଣ୍ଡେ ଏବଂ ସୁଶ୍ରୀ ଅନିତା ପାଣ୍ଡେ ।

ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କର ରାୟ ପ୍ରଦାନ କରାଗଲା

ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତି ସୟଦ ଶାହ ମହମ୍ମଦ କାଦରୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା । ବିଶେଷ ଅନୁମତି ଦ୍ୱାରା ଏହି ଆବେଦନ, ଦେୱାନୀ ଦ୍ୱିତୀୟ ଆବେଦନ ସଂଖ୍ୟା 161/1991ରେ ମଧ୍ୟପ୍ରଦେଶ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ (ଗ୍ୱାଲିୟରରେ ଖଣ୍ଡପୀଠ)ଙ୍କର ସେପ୍ଟେମ୍ବର 1,1994 ତାରିଖର ରାୟ ଏବଂ ବିଚାରାଦେଶରୁ ଆସିଛି । ମକଦ୍ଦମାର ବାଦୀ (ମାମଲା ସଂଖ୍ୟା 51-A/86, ଦ୍ୱିତୀୟ ଦେୱାନୀ ବିଚାରପତି ଶ୍ରେଣୀ-1, ଗୁନା, ମଧ୍ୟପ୍ରଦେଶର ଅଦାଲତରେ) ହେଉଛନ୍ତି ଆବେଦନକାରୀ । ପ୍ରତିକୂଳ ଦଖଲ ଦ୍ୱାରା ସେ ମଧ୍ୟପ୍ରଦେଶର ଗୁନା ଗ୍ରାମ, ତହସିଲ ଏବଂ ଜିଲ୍ଲା ଗୁନା (ଏହା ପରେ 'ମକଦ୍ଦମାଭୁକ୍ତ ଜମି' ଭାବରେ ସୂଚିତ ହୋଇଛି) ରେ ଅବସ୍ଥିତ 1.902 ହେକ୍ଟର (ଖସଡ଼ା ସଂଖ୍ୟା 1216 କ୍ଷେତ୍ର 9 ବିଘା 2 ବିଶ୍ୱାସ) ମାପ କରି ସର୍ଭେ ସଂଖ୍ୟା 1216 ରେ ତାଙ୍କ ଅଧିକାରକୁ ପୂର୍ଣ୍ଣ କରିଥିଲେ ବୋଲି ଆଧାରରେ ସେ ତାଙ୍କ ସତ୍ତ୍ୱ ଘୋଷଣା ପାଇଁ ଏବଂ ଉତ୍ତରଦାତା ସଂଖ୍ୟା 1 ରୁ 4 ବିରୋଧରେ ସ୍ଥାୟୀ ନିଷିଦ୍ଧାଦେଶ ପାଇଁ ମକଦ୍ଦମା ଦାୟର କରିଥିଲେ ।

ପକ୍ଷମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ବିବାଦକୁ ବୁଝିବା ପାଇଁ ନିମ୍ନଲିଖିତ ତଥ୍ୟଗୁଡ଼ିକ ପ୍ରତି ଧ୍ୟାନ ଦେବା ଆବଶ୍ୟକ । ଆବେଦନକାରୀ ଦାବି କରିଛନ୍ତି ଯେ ସେ ସୁଖଲାଲ ଏବଂ ଫୁଲଚାନ୍ଦଙ୍କଠାରୁ 451 ଟଙ୍କା ଜରସମନରେ ମକଦ୍ଦମା ଜମି କିଣିଥିଲେ, ଯେଉଁମାନେ ଅଗଷ୍ଟ 25, 1960 ରେ ଏହାର ମାଲିକ ବୋଲି

କୁହାଯାଉଥିଲା । ଗୁନାର ତହସିଲଦାରଙ୍କ ନିର୍ଦ୍ଦେଶରେ ଏହି ମକଦ୍ଦମା ଜମି ସଂଲଗ୍ନିତ କରାଯାଇଥିଲା ଏବଂ ସଂଲଗ୍ନିତ ହେବା ପରେ ହୋଇଥିବା ନିଲାମୀରେ ମୋହନ ସିଂହ ନାମକ ଜଣେ ବ୍ୟକ୍ତି ଏହାକୁ ତାଙ୍କ ନାବାଳକ ପୁଅ ରାଜେନ୍ଦ୍ର ସିଂହଙ୍କ ନାମରେ 1963ରେ କିଣିଥିଲେ । ରାଜେନ୍ଦ୍ର ସିଂହ ତାଙ୍କ ଅଭିଭାବକ ପିତା ମୋହନ ସିଂହଙ୍କ ମାଧ୍ୟମରେ ମଧ୍ୟପ୍ରଦେଶ ଭୂମି ରାଜସ୍ୱ ସଂହିତା, 1959ର ଧାରା 250 ଅନୁଯାୟୀ ଗୁନାର ତହସିଲଦାରଙ୍କ ନିକଟରେ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ବିରୁଦ୍ଧରେ ମାମଲା ଜମିର ଦଖଲ ପୁନରୁଦ୍ଧାର ଦାବି କରି ଏକ ଆବେଦନ ଦାଖଲ କରିଥିଲେ । ତାଙ୍କ ଦଖଲରେ ହସ୍ତକ୍ଷେପର ଅଭିଯୋଗ ଆଧାରରେ, ଆବେଦନକାରୀ 1964 ମସିହାରେ ରାଜେନ୍ଦ୍ର ସିଂହ ଏବଂ ମୋହନ ସିଂହ ଏବଂ ତାଙ୍କ ବିକ୍ରେତା (ସୁଖଲାଲ ଏବଂ ଫୁଲଚାନ୍ଦ)ଙ୍କ ବିରୁଦ୍ଧରେ ଦ୍ୱିତୀୟ ଶ୍ରେଣୀ ଦେୱାନୀ ବିଚାରପତିଙ୍କ ଅଦାଲତରେ ଏକ ମାମଲା (ଘୋଷଣା ଏବଂ ନିଷେଧାଦେଶ ପାଇଁ ପ୍ରାର୍ଥନା କରୁଥିବା ଘୋଷଣା ପାଇଁ) (ଦେୱାନୀ ମକଦ୍ଦମା ସଂଖ୍ୟା 82 A/64) ଆରମ୍ଭ କରିଥିଲେ । ତାଙ୍କ ସପକ୍ଷରେ ବିକ୍ରୟ ବୈଧ ନୁହେଁ ବୋଲି ଦର୍ଶାଇ ଡିସେମ୍ବର 23, 1966 ରେ ମକଦ୍ଦମା ଖାରଜ କରାଯାଇଥିଲା । ସେହି ମକଦ୍ଦମା ଖାରଜ ହେବା ସତ୍ତ୍ୱେ, ସେ ମକଦ୍ଦମାଭୁକ୍ତ ଜମି ଦଖଲରେ ରହିଥିଲେ । ଜୁନ୍ 20, 1971 ରେ ତହସିଲଦାର ଆବେଦନକାରୀଙ୍କୁ ଉକ୍ତ ରାଜେନ୍ଦ୍ର ସିଂଙ୍କୁ ମକଦ୍ଦମାଭୁକ୍ତ ଜମି ଦଖଲରେ ରଖିବାକୁ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦେଇଥିଲେ । ସେହି ଆଦେଶ ବିରୁଦ୍ଧରେ ଆବେଦନକାରୀ ସବ୍-ଡିଭିଜିନାଲ୍ ଅଫିସରଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ଏକ ଆବେଦନ ଦାଖଲ କରିଥିଲେ ଯିଏ ସେପ୍ଟେମ୍ବର 4, 1973 ରେ ଆବେଦନକୁ ଖାରଜ କରିଦେଇଥିଲେ । ସେହିପରି ରାଜେନ୍ଦ୍ର ସିଂହ ମକଦ୍ଦମାଭୁକ୍ତ ଜମିକୁ ଉତ୍ତରଦାତା ସଂଖ୍ୟା 2 ଏବଂ 4ଙ୍କୁ ବିକ୍ରି କରିଥିଲେ; ଉତ୍ତରଦାତା ସଂଖ୍ୟା 1 ଉତ୍ତରଦାତା ସଂଖ୍ୟା 2ଙ୍କ ସ୍ୱାମୀ ଏବଂ ଉତ୍ତରଦାତା ସଂଖ୍ୟା 3 ଉତ୍ତରଦାତା ସଂଖ୍ୟା 4ଙ୍କ ସ୍ୱାମୀ । ଆବେଦନକାରୀ, ତଥାପି, ମକଦ୍ଦମାଭୁକ୍ତ ଜମିର ଦଖଲରେ ରହିଥିଲେ । ଉକ୍ତ ଉତ୍ତରଦାତାମାନେ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ଦଖଲକୁ ଅସ୍ୱୀକାର କରି ମକଦ୍ଦମାକୁ ବିରୋଧ କରିଥିଲେ ଏବଂ ନିବେଦନ କରିଥିଲେ ଯେ ମୋହନ ସିଂ ଏବଂ ରାଜେନ୍ଦ୍ର ସିଂ ମକଦ୍ଦମାଭୁକ୍ତ ଜମିର ନିରନ୍ତର ଦଖଲରେ ଥିଲେ ଏବଂ ଆବେଦନକାରୀ ମକଦ୍ଦମାଭୁକ୍ତ ଜମିର କୌଣସି ମାଲିକାନା ହାସଲ କରିନଥିଲେ । ସେମାନେ କହିଥିଲେ ଯେ ଆବେଦନକାରୀ ଦେୱାନୀ ଅଦାଲତ, ରାଜସ୍ୱ ଅଦାଲତ ଏବଂ କାର୍ଯ୍ୟ ନିର୍ବାହୀ ଦଣ୍ଡାଧିକାରୀଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ବିଫଳ ହୋଇଥିଲେ ଏବଂ ତେଣୁ ସେହି ମକଦ୍ଦମା ମଧ୍ୟ ଖାରଜ ହେବା ଯୋଗ୍ୟ ।

ଏହାଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ଉପସ୍ଥାପିତ ପ୍ରମାଣକୁ ବିଚାର କରିବା ପରେ ବିଚାରଣ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଜାଣିବାକୁ ପାଇଲେ ଯେ ଆବେଦନକାରୀ ମକଦ୍ଦମାଭୁକ୍ତ ଜମିର ନିରନ୍ତର ଦଖଲରେ ଥିଲେ ଏବଂ ପ୍ରତିକୂଳ ଦଖଲ ଦ୍ୱାରା ତାଙ୍କ ଅଧିକାରକୁ ପୂର୍ଣ୍ଣ କରିଥିଲେ । ତଦନୁସାରେ, ବାଦୀଙ୍କ ମକଦ୍ଦମା ବିଚାରଣ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଦ୍ୱାରା ବିଚାରାଦେଶ ହୋଇଥିଲା । ବିଚାରଣ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ରାୟ ଏବଂ ବିଚାରାଦେଶ ବିରୁଦ୍ଧରେ, ଉତ୍ତରଦାତା

ସଂଖ୍ୟା 1 ରୁ 4 ଦ୍ୱିତୀୟ ଅତିରିକ୍ତ ଜିଲ୍ଲା ବିଚାରପତି, ଗୁନାଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ଅପିଲ (ଦେୱାନୀ ଅପିଲ ସଂଖ୍ୟା 97-A/1990) ଦାଖଲ କରିଥିଲେ । 1991 ମସିହା ଜୁଲାଇ 30 ତାରିଖରେ ପ୍ରଥମ ଅପିଲିୟ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଏହି ଆବେଦନକୁ ଖାରଜ କରିଦେଇଥିଲେ । ଉକ୍ତ ଉତ୍ତରଦାତାମାନେ ମଧ୍ୟପ୍ରଦେଶ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ (ଗ୍ୱାଲିୟରରେ ଥିବା ଖଣ୍ଡପୀଠ)ରେ ଦେୱାନୀ ଦ୍ୱିତୀୟ ଆବେଦନ ସଂଖ୍ୟା 161/1991 ଦାୟର କରିଥିଲେ, ଯାହାକୁ ପ୍ରଥମ ଅପିଲିୟ ନ୍ୟାୟାଳୟର ରାୟ ଏବଂ ବିଚାରାଦେଶକୁ ଅଗ୍ରାହ୍ୟ କରି, ଆକ୍ଷେପିତ ରାୟ ଏବଂ ବିଚାରାଦେଶ ଦ୍ୱାରା ମଞ୍ଜୁର ଦିଆଯାଇଥିଲା ।

ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ତରଫରୁ ହାଜର ହୋଇଥିବା ବିଜ୍ଞ ଓକିଲ ଶ୍ରୀ ନୀରଜ ଶର୍ମା ଯୁକ୍ତି ବାଢ଼ିଥିଲେ ଯେ ଯେହେତୁ ବିଚାରଣ ନ୍ୟାୟାଳୟ ତଥା ପ୍ରଥମ ଅପିଲିୟ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଜାଣିବାକୁ ପାଇଲେ ଯେ ଆବେଦନକାରୀ ପ୍ରତିକୂଳ ଦଖଲ ଦ୍ୱାରା ତାଙ୍କ ଅଧିକାରକୁ ପୂର୍ଣ୍ଣ କରିଛନ୍ତି, ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ନିମ୍ନ ନ୍ୟାୟାଳୟର ସୁଚିନ୍ତିତ ରାୟକୁ ଓଲଟାଇ ଭୁଲ କରିଥିଲେ କାରଣ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ଦଖଲ ପ୍ରତିକୂଳ ଦଖଲ ଦ୍ୱାରା ଅଧିକାର ପ୍ରଦାନ ଆଇନ ଦୃଷ୍ଟିରେ ନୁହେଁ।

ଉତ୍ତରଦାତାମାନଙ୍କ ପକ୍ଷରୁ ହାଜର ହୋଇଥିବା ବିଜ୍ଞ ବରିଷ୍ଠ ଓକିଲ, ଶ୍ରୀଯୁକ୍ତ ଏମ୍. ପି. ବର୍ମା ଯୁକ୍ତି ବାଢ଼ିଥିଲେ ଯେ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ପୂର୍ବ ମକଦ୍ଦମାକୁ ଖାରଜ କରିଦିଆଯାଇଥିଲା ଏବଂ ଉତ୍ତରଦାତାମାନଙ୍କୁ ମକଦ୍ଦମାଭୁକ୍ତ ଜମିର ଦଖଲ ହସ୍ତାନ୍ତର କରିବାକୁ ତହସିଲଦାରଙ୍କ ଏକ ଆଦେଶ ଥିଲା, ତେଣୁ, ଆବେଦନକାରୀ ନିରବଚ୍ଛିନ୍ନ ଭାବେ ସମ୍ପତ୍ତିର ଦଖଲରେ ଥିବାର ଦାବି କରିପାରିବେ ନାହିଁ କାରଣ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଯଥାର୍ଥ ଭାବରେ କହିଥିଲେ ଯେ ଆବେଦନକାରୀ ପ୍ରତିକୂଳ ଦଖଲ ଦ୍ୱାରା ତାଙ୍କ ଅଧିକାରକୁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ କରିନଥିଲେ ଏବଂ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ମକଦ୍ଦମାକୁ ଖାରଜ କରିଦେଇଥିଲେ ।

ଏହି ଆବେଦନରେ ବିଚାର ପାଇଁ ଉଠୁଥିବା ସଂକ୍ଷିପ୍ତ ପ୍ରଶ୍ନ ହେଉଛି:ନିଲାମ କ୍ରେତାମାନଙ୍କୁ ମକଦ୍ଦମାଭୁକ୍ତ ଜମିର ଦଖଲ ପ୍ରଦାନ କରିବାକୁ ତାଙ୍କ ବିରୋଧରେ ତହସିଲଦାରଙ୍କ ଆଦେଶ ଥିବାରୁ ଆବେଦନକାରୀ ପ୍ରତିକୂଳ ଦଖଲ ଦ୍ୱାରା ତାଙ୍କ ଅଧିକାରକୁ ପୂର୍ଣ୍ଣ କରିନଥିଲେ ବୋଲି କହି ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ତ୍ରୁଟି କରିଥିଲେ କି?.

ପ୍ରତିକୂଳ ଦଖଲ ଦ୍ୱାରା ମାଲିକାନା ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ କରିବା ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ ଆଇନ ସୁସ୍ଥିରୀକୃତ । ପ୍ରତିକୂଳ ଦଖଲ ଦ୍ୱାରା ମାଲିକାନା ଦାବି କରୁଥିବା ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କୁ ତିନୋଟି "nec" ପ୍ରମାଣ କରିବାକୁ ପଡିବ-ବଳ ପ୍ରୟୋଗ ଦ୍ୱାରା ନୁହେଁ କିମ୍ବା ଗୁପ୍ତ ଭାବରେ ନୁହେଁ ଅଥବା ଅନୁମତି ଦ୍ୱାରା ନୁହେଁ । ଅନ୍ୟ ଶବ୍ଦରେ କହିଲେ, ତାଙ୍କୁ ଦେଖାଇବାକୁ ହେବ ଯେ ତାଙ୍କର ଦଖଲ ସମସ୍ତଙ୍କ ଜ୍ଞାତରେ ଏବଂ ବ୍ୟାପକତାରେ, ନିରନ୍ତରତାରେ ଯଥେଷ୍ଟ ଅଟେ । ଏସ୍.ଏମ୍. କରିମ ବନାମ ଏମ୍.ଏସ୍.ଟି. ବିବି ସାକିନା, ଏ.ଆଇ.ଆର୍. (1964) ଏସ୍.ସି. 1254

ବାଲକ୍ରିଷନ ବନାମ ସତ୍ୟପ୍ରକାଶ [ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତି ଏସ୍.ଏସ୍.ଏମ୍. କାଦ୍ରି]

ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟ ପକ୍ଷରୁ ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତି ହିଦାୟତୁଲ୍ଲା (ସେତେବେଳେ ସେ ଥିଲେ) ଏହିପରି ପର୍ଯ୍ୟବେକ୍ଷଣ କରିଥିଲେ:

"ପ୍ରତିକୂଳ ଦଖଲ ନିରନ୍ତରତା, ସମସ୍ତଙ୍କ ଜ୍ଞାତ ଏବଂ ବ୍ୟାପକତାରେ ଯଥେଷ୍ଟ ହେବା ଆବଶ୍ୟକ ଏବଂ ଅତିକମ୍ରେ ଯେତେବେଳେ ଦଖଲ ପ୍ରତିକୂଳ ହୋଇଯାଏ ତାହା ଦର୍ଶାଇବା ପାଇଁ ଏକ ଆବେଦନ ଆବଶ୍ୟକ ଯାହା ଦ୍ୱାରା ପ୍ରଭାବିତ ପକ୍ଷ ବିରୁଦ୍ଧରେ ସୀମାର ପ୍ରାରମ୍ଭିକ ବିନ୍ଦୁ ମିଳିପାରିବ ।"

ବର୍ତ୍ତମାନ ମାମଲାରେ, ପକ୍ଷମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଉପସ୍ଥାପିତ ପ୍ରମାଣକୁ ତର୍ଜମା କରି ବିଚାରଣ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଅନ୍ୟ ଫଳାଫଳ ମଧ୍ୟରେ ନିମ୍ନଲିଖିତକୁ ଲିପିବଦ୍ଧ କରିଥିଲେ:

(i) ତେଣୁ ଏହା ନିଷ୍ପତ୍ତି ନିଆଯାଇଛି ଯେ 23.12.1966 ଠାରୁ ପ୍ରକୃତ ଭୂମିସ୍ୱାମୀଙ୍କ ଅଧିକାରକୁ ଅଗ୍ରାହ୍ୟ କରି, ବାଦୀ ମକଦ୍ଦମାଭୁକ୍ତ ଜମିର ନିରନ୍ତର, ନିରବଚ୍ଛିନ୍ନ ଏବଂ ପ୍ରକାଶ୍ୟ ଦଖଲରେ ଅଛନ୍ତି ।

(ii) ଫଳସ୍ୱରୂପ, ବାଦୀ ମକଦ୍ଦମାଭୁକ୍ତ ଜମିର ପ୍ରତିକୂଳ ଦଖଲ ଆଧାରରେ ଭୂମିସ୍ୱାମୀଙ୍କ ଅଧିକାର ହାସଲ କରିଥିଲେ ।

ନଥିରେ ଥିବା ପ୍ରମାଣର ପୁନଃ ମୂଲ୍ୟାୟନ ଉପରେ ପ୍ରଥମ ଅପିଲିୟ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଜାଣିବାକୁ ପାଇଲେ ଯେ ଆବେଦନକାରୀ କ୍ରୟ ତାରିଖ ଅର୍ଥାତ୍ ଅଗଷ୍ଟ 25, 1960 ରୁ ନିରନ୍ତର ଦଖଲରେ ଥିଲେ, କିନ୍ତୁ ଉତ୍ତରଦାତାମାନଙ୍କ ପୂର୍ବସୂରୀ ସ୍ୱାର୍ଥ ଭାବରେ ରାଜେନ୍ଦ୍ର ସିଂ, ଏମ.ପି. ଭୂ-ରାଜସ୍ୱ ସଂହିତା, 1959 ର ଧାରା 250 ଅନୁଯାୟୀ ତହସିଲଦାର, ଗୁନ୍ନାଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ବିରୋଧରେ ଦଖଲ ପୁନରୁଦ୍ଧାର ପାଇଁ କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନ ଆରମ୍ଭ କରିଥିଲେ, ତେଣୁ ଅଗଷ୍ଟ 25, 1960 ରୁ କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନ ଆରମ୍ଭ ହେବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଏବଂ 1.12.1964 ରୁ 4.9.73 ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସମୟକୁ, ଯେଉଁ ସମୟରେ କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନ ବିଚାରାଧୀନ ରହିଥିଲା, ବାଦୀଙ୍କ ଅଧିକାରକୁ ପୂର୍ଣ୍ଣ କରିବା ପାଇଁ ଗଣନା କରାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ, ତେଣୁ, ତାଙ୍କର ପ୍ରତିକୂଳ ଦଖଲ 4.9.1973 ରୁ ଆରମ୍ଭ ହେବ ଏବଂ 11.12.85 ରେ ଉତ୍ତରଦାତାମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ମକଦ୍ଦମାଭୁକ୍ତ ଜମି କ୍ରୟ କରିବା ପୂର୍ବରୁ 4.9.85 ରେ 12 ବର୍ଷର ଅବଧି ସମାପ୍ତ ହୋଇଥିଲା । ବର୍ତ୍ତମାନର ମକଦ୍ଦମା ଡିସେମ୍ବର 6, 1986 ରେ ଦାୟର କରାଯାଇଥିଲା, ତେଣୁ ଆବେଦନକାରୀ ପ୍ରତିକୂଳ ଦଖଲ ଦ୍ୱାରା ତାଙ୍କ ଅଧିକାର ପୂର୍ଣ୍ଣ କରିଥିଲେ ।

ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ନିମ୍ନ ନ୍ୟାୟାଳୟଗୁଡ଼ିକର ସେହି ସିଦ୍ଧାନ୍ତ ଗୁଡ଼ିକୁ ଗ୍ରହଣ କରିବା ସମୟରେ, ତଥାପି ରାୟ ଦେଇଛନ୍ତି:

"M.P.L.R ସଂହିତାର ଧାରା 250 ଅନୁଯାୟୀ କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନରେ ତାଙ୍କ ବିରୋଧରେ ଆଦେଶ ଥିବା ପରେ ମଧ୍ୟ ବାଦୀ ଦଖଲରେ ରହିବା ସତ୍ତ୍ୱେ, ଆଇନ ଦୃଷ୍ଟିରେ ପ୍ରତିକୂଳ ଦଖଲ ଦ୍ୱାରା ତାଙ୍କୁ ସତ୍ତ୍ୱ ପ୍ରଦାନ କରିବାକୁ ଯଥେଷ୍ଟ ବୋଲି କୁହାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ, ଯେପରି ଦାବି କରାଯାଇଛି ।"

ଆମ ମତରେ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କର ଏହି ଉପସଂହାର ଭୁଲ ଅଟେ । ବାସ୍ତବତା ଏହା ଥିଲା ଯେ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ବିରୋଧରେ ତହସିଲଦାରଙ୍କ ଆଦେଶ ସତ୍ତ୍ୱେ, ଯାହା ଉପରେ କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନ ଗ୍ରହଣ କରାଯାଇ ନଥିଲା କିମ୍ବା କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ କରାଯାଇ ନଥିଲା, ଆବେଦନକାରୀ ମକଦ୍ଦମାଭୁକ୍ତ ଜମିର ଦଖଲରେ ରହିଥିଲେ ଏବଂ ତେଣୁ, ମକଦ୍ଦମାଭୁକ୍ତ ଜମି ଉପରେ ତାଙ୍କର ଅଧିକାରର ନିରନ୍ତରତା ବାଧାପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇନଥିଲା କିମ୍ବା ନଷ୍ଟ ହୋଇନଥିଲା । କେବଳ ପ୍ରତିକୂଳ ଦଖଲରେ ଥିବା ଦାବି କରୁଥିବା ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ ବିରୋଧରେ ଉଚ୍ଛେଦ ଆଦେଶ ପାରିତ କରିବା ଦ୍ୱାରା ତାଙ୍କର ବେଦଖଲ କିମ୍ବା ତାଙ୍କ ଦଖଲ ବନ୍ଦ ହୁଏ ନାହିଁ ଯାହା କେବଳ ଦଖଲର ନିରନ୍ତରତା ଭାଙ୍ଗିଥାଏ ।

M.P.L.R. ସଂହିତାର ଧାରା 250 (2) ଏବଂ ଧାରା 38 ଅନୁଯାୟୀ ତହସିଲଦାର ମକଦ୍ଦମାଭୁକ୍ତ ଜମିର ଦଖଲ ପୁନଃସ୍ଥାପନ କରିବାକୁ ବାଧ୍ୟ ଥିଲେ, ଏହା ଆମ ଦୃଷ୍ଟିରୁ କୌଣସି ପାର୍ଥକ୍ୟ ସୃଷ୍ଟି କରିବ ନାହିଁ ଏବଂ ଏହି ଯୁକ୍ତିକୁ ଗ୍ରହଣ କରିବା କଷ୍ଟକର ଯେ ତହସିଲଦାର ଦଖଲ ହସ୍ତାନ୍ତର କରିବାରେ ବିଫଳ ହେବା ଦ୍ୱାରା ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ମକଦ୍ଦମାଭୁକ୍ତ ଜମିର ଦଖଲ ବନ୍ଦ ହୋଇଯିବ ଯାହା ଦ୍ୱାରା ବୈଧାନିକ ଅବଧି ପରେ ଏପରି ଦଖଲକୁ ପ୍ରତିକୂଳ ଦଖଲରେ ପରିଣତ ହେବାରୁ ରୋକାଯାଇପାରିବ ।

ସିଙ୍ଗାରାଭେଲୁ ମୁଦାଲିୟାର୍ ବନାମ ଚୋକ୍କା ମୁଦାଲିୟାର୍, ଏ.ଆଇ.ଆର୍. (1923) ମାଡ୍ରାସ୍ 28 2 ମାମଲାରେ ମାଡ୍ରାସ୍ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଏହି ମତ ପୋଷଣ କରିଥିଲେ ଯେ ପ୍ରକୃତ ମାଲିକଙ୍କର ଦଖଲ ପାଇଁ ଏକ ଉତ୍ତମ ଅଧିକାର ଅଛି ବୋଲି ଏକ ରାୟ ଏହି ତଥ୍ୟ ସହିତ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ସୁସଂଗତ ଯେ ବାସ୍ତବିକ ଦଖଲ ସେହି ପକ୍ଷ ପାଖରେ ଅଛି ଯିଏ ପ୍ରକୃତ ମାଲିକଙ୍କୁ ବିତାଡିତ କରିଛି ଏବଂ ନିଜ ପକ୍ଷରୁ ପ୍ରକୃତ ମାଲିକଙ୍କ ବିରୁଦ୍ଧରେ ଦଖଲ ରଖିଛନ୍ତି । ପ୍ରଥମ ପ୍ରତିବାଦୀଙ୍କ ଅଧିକାରକୁ ଅଗ୍ରାହ୍ୟ କରୁଥିବା ବିଚାରାଦେଶ କିପରି ସମ୍ଭବତଃ ଦଖଲ ଜାରି ରଖିବାରେ ବ୍ୟାଘାତର ସ୍ୱଭାବରେ ବିବେଚନା କରାଯାଇପାରିବ ତାହା ବୁଝିବା କଷ୍ଟକର ।

ଶେଖ୍ ମକବୁଲ୍ ଅଲ୍ଲୀ ବନାମ ଶେଖ୍ ୱାଜେଦ୍ ହୁସେନ୍, ଏ.ଆଇ.ଆର୍. (1923) ମାଡ୍ରାସ୍ 88 2 ମାମଲାରେ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ରାୟ ଦେଇଥିଲେ:

"ବିଚାରାଦେଶ ଯାହା ବି ହୋଇଥାଉ, ସେହି ଡିକ୍ରୀର ପରିଣାମ ସ୍ୱରୂପ ପ୍ରତିବାଦୀଙ୍କ ଦଖଲ ସମାପ୍ତ ହୋଇଗଲା ବୋଲି ବିବେଚନା କରାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ, ଯଦି ତାଙ୍କୁ ପ୍ରକୃତରେ ବେଦଖଲ

କରାଯାଇ ନଥାଏ । ତାଙ୍କ ବିରୁଦ୍ଧରେ ଏକ ବିଚାରାଦେଶ ଥିବା ହେତୁ ସୀମା ନିୟମ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ ହେବାରେ ବାଧା ସୃଷ୍ଟି ହୁଏ ନାହିଁ ।"

ଆମ ମତରେ, ମାଡ୍ରାସ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଉପରୋକ୍ତ ମାମଲାଗୁଡ଼ିକରେ ଆଇନକୁ ସଠିକ୍ ଭାବରେ ସ୍ଥାପନ କରିଛନ୍ତି ।

ଏଠାରେ *ଏ.ଏସ୍.ଏସ୍. ସୁବ୍ବାୟା ପାଣ୍ଡାରାମ ବନାମ ମହମ୍ମଦ ମୁସ୍ତାଫା ମାରାକାୟାର,* ଏ.ଆଇ.ଆର୍. (1923) PC 175 ମାମଲାରେ ପ୍ରିଭି ପରିଷଦର ନିର୍ଣ୍ଣୟକୁ ଟିପ୍ପଣୀ କରିବା ଉପଯୁକ୍ତ ହେବ, ଯାହାକୁ ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟ *ସୋନି ଲାଲଜି ଜେଠା (ମୃତ) ତାଙ୍କ ଆଇନଗତ ଉତ୍ତରାଧିକାରୀଙ୍କ ଜରିଆରେ ବନାମ ସୋନି କାଳିଦାସ ଦେବଚାନ୍ଦ ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନେ,* ଏ.ଆଇ.ଆର୍. (1967) ଏସ୍.ସି. 978 ମାମଲାରେ ଅନୁମୋଦନ କରିଥିଲେ । ସେହି ମାମଲାରେ, 1913 ରେ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କ ବିରୋଧରେ ସମ୍ପୃକ୍ତ ସ୍ଥାବର ସମ୍ପତ୍ତିର ଦଖଲ ପାଇଁ ଏକ ମକଦ୍ଦମା ଆଗତ କରାଯାଇଥିଲା । 1890 ମସିହାରେ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ଜେଜେବାପା ସମ୍ପୃକ୍ତ ସମ୍ପତ୍ତି ସମେତ ତାଙ୍କ ସମ୍ପତ୍ତିର ଏକ ନ୍ୟାସ ଗଠନ କରିଥିଲେ । 1898 ରେ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ପିତାଙ୍କ ବିରୋଧରେ ବିଚାରାଦେଶ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ କରିବା ସମୟରେ ଉତ୍ତରଦାତାମାନେ ସେହି ସମ୍ପତ୍ତି କିଣିଥିଲେ । ତାଙ୍କ ଅଧୀନରେ ଦାବି କରୁଥିବା କ୍ରେତା ଏବଂ ଅନ୍ୟ ଉତ୍ତରଦାତାମାନେ କ୍ରୟ ତାରିଖ ଠାରୁ ଦଖଲରେ ଥିଲେ । 1904 ରେ ଦାୟର ହୋଇଥିବା ଏକ ପରବର୍ତ୍ତୀ ମକଦ୍ଦମାରେ, ଯେଉଁଥିରେ ଉତ୍ତରଦାତାମାନେ ପକ୍ଷ ଥିଲେ, ଏକ ବିଚାରାଦେଶ ପାରିତ କରାଯାଇଥିଲା ଯେଉଁଥିରେ ଘୋଷଣା କରାଯାଇଥିଲା ଯେ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ଜେଜେବାପାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ସୃଷ୍ଟି ହୋଇଥିବା ନ୍ୟାସ ବୈଧ ଥିଲା । ତଥାପି, ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ମକଦ୍ଦମା ଦାୟର କରିବା ପୂର୍ବରୁ ଉତ୍ତରଦାତାମାନଙ୍କୁ ବେଦଖଲ କରିବା ପାଇଁ ବିଚାରାଦେଶ ଅନୁଯାୟୀ କୌଣସି ପଦକ୍ଷେପ ନିଆଯାଇନଥିଲା । ପ୍ରିଭି ପରିଷଦ ଏହି ଯୁକ୍ତିକୁ ନାକଚ କରିଦେଇଥିଲେ ଯେ ସମ୍ପତ୍ତିକୁ ନ୍ୟାସ ସମ୍ପତ୍ତି ଭାବରେ ରଖିବା ପାଇଁ ମାମଲାଟିରେ ବିଚାରାଦେଶ ଉତ୍ତରଦାତାମାନଙ୍କ ବିରୁଦ୍ଧରେ ପୂର୍ବ ନ୍ୟାୟ ଥିଲା ଯାହା ଦ୍ୱାରା ସେମାନଙ୍କୁ ସମ୍ପତ୍ତିରେ ମାଲିକାନା ଦାବି କରିବାରୁ ବାରଣ କରାଯାଇପାରିବ । ପ୍ରିଭି ପରିଷଦ ନିମ୍ନମତେ ପର୍ଯ୍ୟବେକ୍ଷଣ କରିଥିଲେ:

"ଯେଉଁ ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ଏହା ପାରିତ ହୋଇଥିଲା, ସେତେବେଳେ କ୍ରେତାଙ୍କ ଦଖଲ ପ୍ରତିକୂଳ ଥିଲା ଏବଂ ସମ୍ପତ୍ତି ଏକ ନ୍ୟାସ ବ୍ୟବସ୍ଥାର ବଶବର୍ତ୍ତୀ ଥିଲା, ଏବଂ ସେହି କାରଣରୁ ଏହାକୁ ଜବତ କରାଯିବା ଉଚିତ ନୁହେଁ ବୋଲି ଘୋଷଣା କରିବା, ତାଙ୍କ ଦଖଲର ଗୁଣବତ୍ତା ଉପରେ ବାଧା କିମ୍ବା ପ୍ରଭାବ ପକାଇନଥିଲା; ଏହା କେବଳ ଏହି ତଥ୍ୟ ଉପରେ ଗୁରୁତ୍ୱ ଦେଇଥିଲା ଯେ ଏହା ପ୍ରତିକୂଳ

ଥିଲା । ସେହି ଘୋଷଣା ପରିଣାମ ସ୍ୱରୂପ ବର୍ତ୍ତମାନର କାର୍ଯ୍ୟପନ୍ଥା ଆରମ୍ଭ ନହେବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଆଉ କୌଣସି ପଦକ୍ଷେପ ନିଆଯାଇ ନଥିଲା, ଯେତେବେଳେ ବହୁତ ବିଳମ୍ବ ହୋଇଯାଇଥିଲା ।"

ଉପରୋକ୍ତ ଆଲୋଚନାରୁ ଏହା ଜଣାପଡେ ଯେ ଆପତ୍ତି କରାଯାଇଥିବା ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ରାୟ ଏବଂ ବିଚାରାଦେଶକୁ ବଜାୟ ରଖାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ । ତଦନୁଯାୟୀ ସେଗୁଡ଼ିକୁ ବାତିଲ କରିଦିଆଯାଇଛି ଏବଂ ବିଚାରଣ ନ୍ୟାୟାଳୟର ରାୟ ଏବଂ ବିଚାରାଦେଶକୁ ନିଶ୍ଚିତ କରିଥିବା ପ୍ରଥମ ଅପିଲିୟ ନ୍ୟାୟାଳୟର ରାୟ ଏବଂ ଡିକ୍ରିକୁ ପୁନଃସ୍ଥାପିତ କରାଯାଇଛି । ତଦନୁସାରେ ଆବେଦନକୁ ଅନୁମତି ଦିଆଯାଇଛି କିନ୍ତୁ ମାମଲାର ପରିସ୍ଥିତିରେ ବିନା ଖର୍ଚ୍ଚରେ ।

ଭି.ଏସ୍.ଏସ୍. ଆବେଦନ ଖାରଜ ହେଲା ।

ଅସ୍ୱୀକରଣ

"ଉପଭାଷାରେ ଅନୁବାଦିତ ରାୟ କେବଳ ମକଦ୍ଦମାରେ ପକ୍ଷଭୁକ୍ତ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କର ସୀମିତ ବ୍ୟବହାର ଏବଂ ତାଙ୍କ ଆଞ୍ଚଳିକ ଭାଷାରେ ବୋଧଗମ୍ୟ ହେବା ନିମନ୍ତେ ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଏବଂ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ନିମନ୍ତେ ଏହା ବ୍ୟବହାର କରାଯାଇନପାରେ । ସମସ୍ତ ବ୍ୟବହାରିକ ଏବଂ ସରକାରୀ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ନିମନ୍ତେ ରାୟର ଇଂରାଜୀ ସଂସ୍କରଣଟି ପ୍ରାମାଣିକ ବିବେଚିତ ହେବ ଏବଂ ସମସ୍ତ କାର୍ଯ୍ୟାନ୍ୱୟନ ଏବଂ ନିଷ୍ପାଦନ ନିମନ୍ତେ ଏହା ଉପଯୁକ୍ତ ବିବେଚିତ ହେବ ।"

ଭାଷାନ୍ତର:
ସୁବୋଧ ରାଉତ,
ଉପବିଭାଗ ଅଧିକାରୀ (ଅନୁବାଦ),
ଓଡ଼ିଶା ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ, କଟକ ।